

ПАРАФІЯЛЬНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

Святий Кіран, католик

Церква в Кемпбелтауні та Аїлі

Ceann Loch Chille Chiarain

19 липня 2026 року

*16-та неділя за
звичайним часом*

Святого Кірана, Кемпбелтаун, Кінтайр

16-й тиждень звичайного часу

Вівторок: Свята Меса, 18:00

Середа: Поклоніння та ранкова молитва, 9:30;

Свята меса, 10:00

Кава та дискусійна група: 10:30

П'ятниця: Молитва середини ранку, 9:50; **Свята меса, 10:00**

Наступних вихідних:

Субота, 25 липня, *Вічна меса*, 18:00

Неділя, 26 липня, *17-та неділя за звичайним часом*, **Свята Меса, 10:00.**

Таїнство примирення: субота з 17:30 до 17:50 або будь-коли за запитом.

Єпископальна церква Святого Колумби, Брідженд, острів Аїла

19 липня: **Свята меса, 16: 00**

2 серпня: **Свята Меса, 16:00**

Відповідь на псалом

О Господи, Ти добрий і прощаєш.

Євангельське прославлення

Алілуя, алілуя.

Дякую тобі, Отче, Господи неба і землі,

Ти відкрив таємниці королівства маленьким дітям.

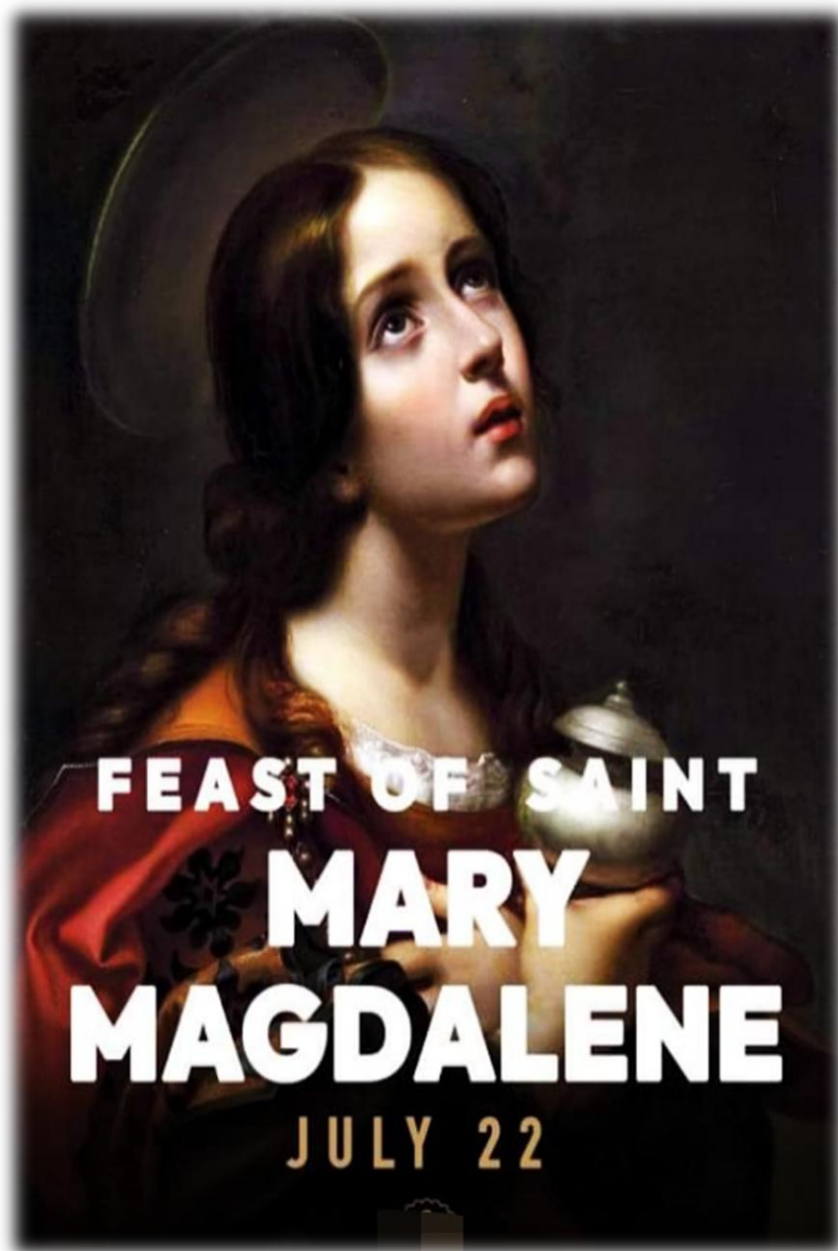
Алілуя.

Антифон причастя

Господь, милостивий, милосердний,

створив меморіал його чудесам;

Він дає їжу тим, хто його боїться.

Візьми п'ять хвилин

Витрачайте лише п'ять хвилин на день, і ваша віра буде глибшою та зростатиме — день за днем.

ПОНЕДІЛОК 16-ГО ТИЖНЯ

20 ЛИПНЯ 2026

Кваліфікації не потрібні

Писарі та фарисеї були «формально навченими» релігійними лідерами, і вони образилися на цього вискочки Ісуса. Без диплому чи походження він з'явився нізвідки (або так здавалося) і почав викладати з авторитетом. Вони хотіли «побачити його документи», отримати якісь докази, і тоді вони йому повірять. Ключова фраза тут — «і потім». Скільки разів у нашій власній віровій подорожі ми вимовляли це уточнення?

Допоможи мені одужати, «і тоді» я повірю; знайди мені роботу, «і тоді» я матиму віру; відповідай на мої молитви: «І тоді» я повірю. Хіба не час відмовитися від уточнення,

перестати вимагати знаків і дозволити правді послання Ісуса говорити сама за себе в наших серцях? Як каже блаженна Бенедетта Б'янкі Порро: «Для тих, хто вірить, все є знаком!»

Сьогоднішні читання: Михей 6:1-4, 6-8; Матвія 12:38-42. *"Господь вимагає від вас: Лише чиньте правильно, любіть добро і ходіть смиренно з вашим Богом."*

ВІВТОРОК: НЕОБОВ'ЯЗКОВИЙ

МЕМОРІАН СВЯТОГО ЛАВРЕНТІЯ

БРІНДІЗІ, СВЯЩЕНИКА, ЛІКАРЯ

21 ЛИПНЯ 2026 РОКУ

Друга мова має бути другою натурою

Можливо, найвизначнішою рисою францисканця XVI століття Лоренція з Бріндізі був його видатний дар до мов. Окрім рідної італійської, він міг читати і говорити латинською, івритом, грецькою, німецькою, богемською, іспанською та французькою мовами. Мало хто з нас має таку здатність, але майже кожен може вивчити другу мову. Оскільки технології звужують світ, стає ще важливішим долати бар'єри, які розділяють, і мова є однією з найважливіших. Відточуйте свої навички у другій мові. Чи то ділиться Доброю Новиною, чи спілкуєтеся з сусідом — це єдине католицьке (універсальне) рішення!

Сьогоднішні читання: Михей 7:14-15, 18-20; Матвія 12:46-50. *"Веди свій народ своїм посохом..." Покажи нам чудові знаки.»*

СЕРЕДА: СВЯТО СВЯТОЇ МАРІЇ

МАГДАЛИНИ

22 ЛИПНЯ 2026 РОКУ

Розраховуйте на мене

Марія Магдалина є предметом багатьох припущень, але те, що про неї відомо напевно, — це те, що вона була грішницею, яка стала частиною внутрішнього кола Ісуса. Вона також була однією з небагатьох його послідовниць, які залишалися з ним під час Розп'яття, і першою, хто побачив його гробницю порожньою, і першою, хто побачив його після Воскресіння. Її проста присутність показує глибину її любові та відданості — вона була поруч із ним. Як часто ви приходите на допомогу тим, хто вас потребує?

Сьогоднішні читання: Пісні Пісні 3:1-4а; Пс 63(62):2. 3-4. 5-6. 8-9. *"Жінко, чому ти плачеш? Кого ти шукаєш?"*

ЧЕТВЕР: СВЯТО СВЯТОЇ БРІДЖИТИ ШВЕДСЬКОЇ, ПОКРОВИТЕЛЬКИ ЄВРОПИ

23 ЛИПНЯ 2026 РОКУ

Мій інший друг — книга

Будь-яка мати з восьми дітей може з тугою дивитися на роздумливе життя. На початку XIV століття Бріджит і Ульф стали щасливою парою, одружилися у віці 14 і 18 років відповідно, але пізніше, коли діти вже дорослі, вдова Бріджит була готова змінити кар'єру. Контемплативний Орден Найсвятішого Спасителя, або бригіттинки, віддавав будь-який щорічний надлишок бідним і підтримував їхні умови простими. Єдина розкіш — це книги: кожен член ордену міг мати скільки завгодно. За допомогою бібліотечної картки, електронного читача чи книгарні знайдіть нового друга і продовжуйте вчитися.

Сьогоднішні читання: Галатам 2:19-20; Іван 15:1-8. *Я — ліана; ви — гілки.*

П'ЯТНИЦЯ: ОПТГІОНАЛЬНИЙ МЕМОРІАЛ СВЯТОЇ ШАРБЕЛЬ МАХЛУФ, СВЯЩЕНИКА

24 ЛИПНЯ 2026

Святий сидіння

Стародавня маронітська християнська спільнота, що бере свій початок у Лівані і нині є церквою з 3,5 мільйонами членів по всьому світу, що перебуває в спілкуванні з Римсько-католицькою церквою, має сильну монастирську традицію, і одним із її

найвідоміших монахів є святий Шарбель. У 23 роки він вступив до монастиря Пресвятої Діви Майфукської і провів наступні 16 років у спільнотному житті, але в 1874 році відійшов до відлюдницької церкви, де прожив наступні 23 роки. У цей час тисячі людей відвідували його за духовною порадою, а після його смерті як християни, так і нехристияни здійснювали паломництва до його гробу, що стало пов'язано з чудесами. Просто приділити трохи часу, щоб молитовно залишатися на одному місці, — це те, що легко загубити в сучасному світі, але, як показує життя святої Шарбел, це може мати велику силу.

Сьогоднішні читання: Ісаїя 38:1-6, 21-22, 7-8; Матвія 12:1-8. *"Кажу вам, тут є щось більше, ніж храм."*

СУБОТА: СВЯТО СВЯТОГО АПОСТОЛА ЯКОВА

25 ЛИПНЯ 2026

Готовий, готовий і здатний

Як ви готуєтеся до майбутніх завдань? Здорова вечерея, хороший нічний сон і твої щасливі шкарпетки? Учні повечеряли і подрімали, перш ніж Ісуса заарештували, і ситуація перетворилася на хаос. Однак незадовго до цього «Сини грому» Яків і Джон прагнули отримати привілейовані посади в майбутньому, очікуючи на Ісуса. Як вони могли здогадатися, що ці «сидіння» будуть хрестами? Яків правий у одному: у 42 році н.е. він мав честь стати першим апостолом, який загинув. Коли будете впевнені, що готові, приймайте виклик.

Сьогоднішні читання: 2 Коринтян 4:7-15; Матвія 20:20-28. *"Ты можеш випити чашу, яку я збираюся пити?" Вони сказали йому: "Ми можемо."*

Читання на 16-ту неділю звичайного часу

Мудрість 12:13, 16-19

Справедливий суддя міг би засудити нас, але велика сила Божа також включає велику милість.

Псалом 86:5-6, 9-10, 15-16

Боже прощення швидше за божественний гнів, тому ми піднімаємо свої молитви з упевненістю.

Римлянам 8:26-27

Ми не знаємо, як молитися чи про що молитися, але Дух покриває все за нас.

Матвія 13:24-43 або 13:24-30

"Ворог зробив це": Ми зустріли його, і чи це ми?

Слова на Слові

Священний біль: Пошук надії у стогнучому світі

Глибокий і неспокійний стогін відлунює нашим сучасним світом. Ми чуємо це у тривозі за нашу планету, у гніві в нашій політиці та в особистому болю за сенсом у власних серцях. У світі, який часто здається зламанним, легко втратити надію.

Однак Слово Боже, сказане через апостола Павла, дає нам божественну призму, щоб побачити цю реальність. Цей універсальний стогін — не звук смерті, а звук світу в пологах і наповненого болісною, але потужною надією на нове народження.

Наш біль у Божому плані

Святий Павло робить сміливу і впевнену заяву: **«страждання цього часу не варті порівняння з тією славою, яка має бути відкрита нам.»**

Це не ігнорування нашого болю. Бог бачить кожну нашу скорботу. Натомість це істина, яка ставить наше страждання на належне місце в межах Його вічного плану. Наші

випробування — хвороба, втрата та внутрішні боротьби — тимчасові. Слава, що чекає на нас у Христі, вічна.

Це католицька чеснота надії в дії. Це впевнена довіра, що Божі обіцянки істинні. Коли ми об'єднуємо наші особисті хрести з Хрестом Христовим, наші страждання вже не мають сенсу. Вона стає викупиною, невеликою часткою в Його рятувальній справі, і повністю затьмарена обіцянкою вічного життя з Ним.

Світ, що чекає з нами

Це прагнення до цілісності — не просто людське почуття. Святий Павло відкриває глибоку таємницю: **«Усе творіння стогнало разом у болях пологів.»** Гріх Адама і Єви не лише поранив людство; він розірвав наші стосунки зі створеним світом, піддавши його розпаду та марності. Бурі, розпад і безлад, які ми бачимо в природі, — це відлуння того першого гріха.

Ця істина надає остаточного сенсу нашому заклику піклуватися про довкілля. Творіння — це не одноразовий об'єкт, а жертва гріха, яка чекає з нами на звільнення. Її доля назавжди пов'язана з нашою. Катехизм стверджує, що коли ми, діти Божі, будемо повністю викуплені у воскресінні, саме творіння буде славно оновлене як **«нове небо і нова земля»** (ССС 1042-1050).

Надія всередині нас

Найсильніше, святий Павло запевняє нас, що навіть ми, хто має в собі Святого Духа, все ще стогнемо. Якщо ви відчуваєте глибокий біль до чогось більшого, не думайте, що ваша віра слабка. Це відчуття — святий знак. Це сам Святий Дух у тобі, який прагне завершення твого спасіння: **воскресіння твого тіла.**

Ми живемо у священний час «вже, але ще ні». Ми вже спаслися через Хрещення, але *ще не* відчуваємо повноти небес. Це внутрішнє стогін — це святе напруження душі, яка знає, що створена для Бога, але все одно живе у падшому світі.

Тож давайте прийmemo цей священний біль. Це не стогін відчаю, а стогін пологів.

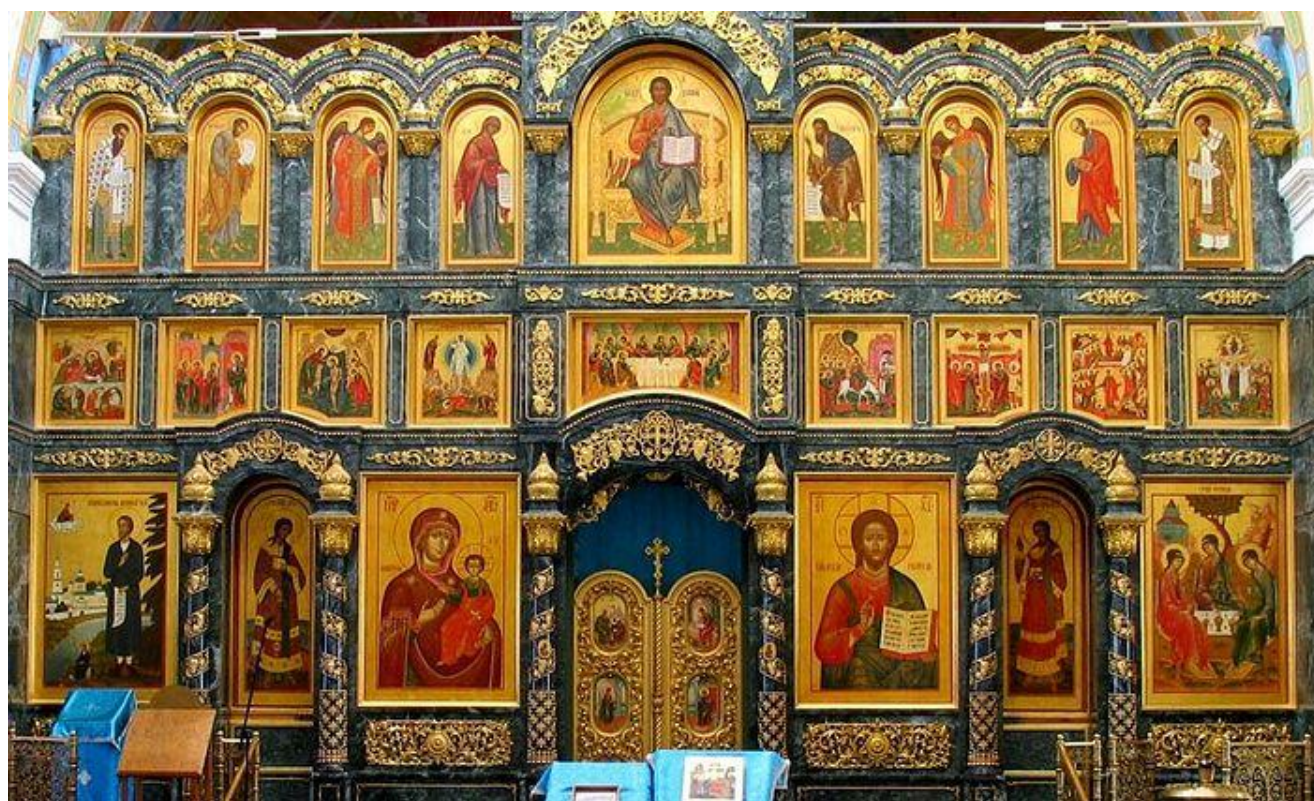
Зустріньмо виклики нашого часу не зі страхом, а з непохитною надією дитини, що чекає славного світанку вічного Царства Отця.

У любові Христові,
Отець Ентоні

36 ІКОНОСТАСИС

Іконостас займає особливе місце в кожній східній церкві. Він символізує присутність Бога і Неба; Він відокремлює вівтарну зону (святилище) від зони, призначеної для віруючих (неф). Ікони, що прикрашають іконостас, дозволяють відчути таємницю Євхаристії.

Спочатку елементом, що відділяв святилище від нефу, були перегородки або решітки, які з

часом почали прикрашати іконами. У цій формі іконостас через візантійську культуру був прийнятий у Русі.

Класичне планування російського іконостасу включає п'ять рядів. На вершині іконостасу встановлено хрест. У найвищому, п'ятому ряду, розташовані ікони, що зображують патріархів Старого Завіту, з іконою Святої Трійці в центрі. Четвертий ряд призначений для пророків Нового Завіту. Третій ряд займають Дееси та фігури, пов'язані з цією групою: архангели, отці Церкви та святі. Другий ряд складається зі святкових ікон, що зображують найважливіші свята року — сцени, пов'язані з життям Богоматері та Христа. У першому ряду розташовані так звані місцеві ікони, присвячені святому, що покровительствує церкві, Богородиці з Дитятком типу *Ходегтрія* або Елевса та Христу Пантократору. Центральну вісь першого ряду формують Королівські двері, призначені лише для священика, симетрично обрамлені парою Дверей Дияконів.

Більшу частину року Королівські двері зачинені; вони відкриті лише під час богослужінь і під час Пасхального тижня, коли вони відкриті вдень і вночі, символізуючи відкриту гробницю Господню.

Божий провідник

Відносини з ангелами: бути ближчими до наших охоронців

Розділ 2

ЄДНІСТЬ У БОГІ ТА ЗУСТРІЧ З АНГЕЛОМ-ОХОРОНЦЕМ – СВІДЧЕННЯ

У часи, в які ми живемо — у останні часи — цей рогатий негідник, негідник і зрадник Бога особливо ненавидить жінок, бо вони постійно нагадують йому про нашу улюблену Матір Марію. Тому чоловіки, особливим чином і всім серцем, повинні оточувати всіх жінок молитвою, а жінки — молитися про захист архангелу Михаїлу, підтримуючи чоловіків у апостольській праці. Залишаймося разом і підтримуємо одне одного, брати і сестри, об'єднуючись у Господі Ісусі, бо така Його воля. Амінь!

ЯКБИ БОГ

НАВІТЬ НА МИТЬ,

ЯКЩО ЗУПИНИТИСЯ

МИСЛЕННЯ

ПРО ТЕБЕ

ТИ ПРИПИНИШ

ІСНУВАТИ . . .

Наприкінці 2012 року я був у своїй кімнаті в Понтифіціо Колегіо Беда, молився у своїй кімнаті перед вечерею, а потім, виходячи з кімнати, на кілька секунд за метр перед собою бачив прекрасний, величний, ефемерний образ людини. Прозорий і плаваючий. Досі я не знаю, чи це був мій Ангел-охоронець, чи інший ангел. Це був досвід, який залишиться в моєму серці до кінця мого життя. Від моменту, коли я народився заново, і до того пам'ятного дня в моїй душі була віра в існування ангелів. Від того дня і до мого відходу з цього світу це стало знанням і абсолютною впевненістю існування духовного світу. Я усвідомлюю, що ангел завжди стоїть поруч зі мною, піклується про мене і підтримує мене. Ангел, якого я бачив, був близько трьох метрів заввишки, майже до стелі. Колір ангела був

неймовірно красивим: сірий у різних відтінках. Проте це був не той сірий чи сріблясто-сірий, який ми знаємо або бачимо щодня. Я не можу описати цей колір словами так, як хотів би. Це був колір скромності, як би це не звучало. Я знав, що це смиренність, і тоді вперше усвідомив, що такі речі теж мають кольори. Це дивно і дуже несподівано для мене. Мій розум надто вузький, щоб глибше про це замислитися. Отже, він був сірий у різних відтінках, колір скромності. Ангел сяяв надзвичайним світлом, яке я теж не можу описати людськими словами. Можу лише сказати, що це було не те світло, яке ми маємо в лампочці, ліхтарику, лампі, будь-якому рефлекторі, і не було схоже на світло, яке дає сонце чи місяць. Це було щось зовсім інше, і водночас легке. Це було сяйво Любові, що проникало в мою душу. У ті секунди я відчував себе прозорим. Це сяйво пробудило в моїй душі радість, відмінну від тієї, яку ми зазвичай відчуваємо. Ця радість була радістю лише душі, внутрішньої, ніби ізольованою. У мене склалося враження, що на ті кілька секунд я був поза тілом, або що вперше в житті дивлюся очима душі. Це теж невимовно, але це був чудовий досвід занурення, так би мовити, в інші відчуття та розуміння, про які я й гадки не мав. У той самий момент, коли я його побачив, ангел занурив мене в незбагненну тишу, хоча я знаю, що слово «тиша» не визначає те, що я тоді пережив.

Колись мені подобалося відкривати нові місця під час відпустки в Польщі, і це досі зі мною, але зараз у мене немає сил подорожувати. Я ходив у Величку. Саме тут розташовані відомі соляні копальні, що входять до списку світової спадщини ЮНЕСКО. Це одна з найбільших підземних мереж проходів і камер загальною довжиною 178 миль на глибині понад 1000 футів. Лише 2% підземних проходів доступні для туриста. Після спуску на десятки метрів. Іноді можна було зупинитися нерухомо, слухаючи надзвичайну тишу. Але через мить я зрозумів, що чую своє дихання, звук крові у вухах, ковтання слини і так далі. Тиша, в якій цей чудовий ангел огорнув мене, була якимось чином абсолютною, водночас приємною, заспокійливою і неземною. Було просто шокує, що існує щось таке прекрасне. Отже, колір смиренності, сяйво Любові та стан тиші, що виходить за межі визначення — це були головне, що я пам'ятаю. Те, що я бачив, і ці нові відчуття, ніби записані в мені, щоб я міг тепер ними поділитися. Спочатку я побачив ангела так, ніби серцем, душею, внутрішнім зором — я справді не знаю, як це описати — а потім тілесними очима. Дивовижно, ким ми є, ким нас створив Бог. Це виходить за межі наших уявлень про себе. Ми — хтось набагато більший, ніж ми коли-небудь могли б уявити в людському розумінні, про що свідчить Знак Хреста.

ЦЕ БОЖЕВІЛЛЯ
БУТИ ЗАДОВОЛЕНИМ
ЗНАЮЧИ ЛИШЕ

ТИМЧАСОВЕ ЖИТТЯ,

МИСЛЕННЯ
ЩО ЦЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ
У ТРУНІ.

ЧИТАЙТЕ БІБЛІЮ!

Отець Ентоні

Навколо світу

Іноді пропущені новини

ІСТИНА, РОЗСУДЛИВІСТЬ І БОЛІСНІ ІСТОРІЇ

ЗЕЛЕНСЬКИЙ ЕСКАЛУЄ

Нещодавня резолюція Європейського парламенту щодо назви Україні військового підрозділу на честь «Героїв УПА» є дослідженням дипломатичної обережності, але вона не відповідає моральній ясності. У ЄП висловили лише «жаль», зазначивши, що це рішення є «чутливим і болючим для польського суспільства», враховуючи десятки тисяч польських жертв УПА під час Волинських різанин.

З католицької точки зору, справжнє примирення — наріжний камінь християнського соціального вчення — не може будуватися на неоднозначності. Вона вимагає мужнього прагнення до істини, те, що святий Іван Павло II назвав «очищенням пам'яті». Хоча відважна боротьба України за виживання цілком зрозуміло підживлює пошук національних героїв, і справедливість, і обачність мають керувати цим процесом. Прославляти організацію, відповідальну за систематичне вбивство невинних цивільних, — це серйозна моральна помилка, яка ранить пам'ять загиблих і шкодить живим.

Відсутність у резолюції терміну «геноцид» або вимоги відповідальності є несправедливою шкодою для жертв. Як зазначали польські депутати Європарламенту, Хорватія мала дистанціюватися від усташського режиму до вступу до ЄС, встановивши чіткий стандарт історичної цілісності. Солідарність з Україною у її справедливій війні є моральним імперативом, але вона не може вимагати відмови від правди про минулі звірства. Тривалий мир між сусідами має ґрунтуватися на справедливості.

ФРАНЦУЗЬКА ЕЛЕГАНТНІСТЬ

ЗІРКА ЛЕ ПЕН

Рішення французького суду скоротити заборону на балотування Марін Ле Пен на державну посаду відкриває шлях до її президентської кампанії, незважаючи на засудження за неправильне працевлаштування парламентських помічників. Хоча вирок і вимога носити електронний браслет залишаються перешкодами, колишня лідерка Національного об'єднання дала зрозуміти свій намір балотуватися, підтримавши свого наступника.

Ця ситуація ставить важливе моральне питання. З точки зору католицького соціального вчення, державна посада — це форма опіки — священна довіра, надана для служіння загальному благу, а не особистій чи політичній вигоді. Засудження за зловживання державними коштами, які походять із праці народу, вражає саме серце цього принципу. Хоча правова система визначила покарання, виборцям доводиться розбиратися з

етичними наслідками. Як зазначають деякі коментатори, наратив «жертви» системи, обходить ключове питання відповідальності. Справжнє лідерство вимагає чесності та чіткого визнання провин, коли довіра порушена. Ця справа змушує необхідне замислитися над тим, чи є сама юридична відповідність достатнім показником для найвищої посади в країні, чи доведена відданість справедливості та правді є більш важливим стандартом.

Ми читаємо Папу Лева

Коли ми наслідуємо Христа, наш шлях — це не болісний аскетизм: це школа свободи.

Бог завжди любить нас першим. Краса моря, цього острова і ваших облич — це відображення Його безпідставної ініціативи: любов іде попереду нас, обіймає і збирає разом. Я вдячний Господу за те, що можу відвідати вас, слідуючи слідами Папи Франциска, який 8 липня 2013 року обрав прибути на Лампедузу під час своєї першої

подорожі як наступник Петра. (...) Я прийшов подякувати вам, брати й сестри з Лампедузи, за ту близькість, яку багато хто з вас обрав проявити. Диво співчуття сталося знову: «Коли він побачив його, він зворушився співчуттям»; це внутрішня революція, яка витягує з нас Божу чутливість і розширює наші думки, наші серця та життя. Дякую волонтерам, об'єднанням, зібраним у «Форумі Лампедузи Солідале», цивільним установам, Береговій охороні, мерам і наступним адміністративним органам; Я дякую дяконам, священикам, релігійним особам, лікарям, психологам, педагогам; Я дякую службам, відповідальним за безпеку, і всім, хто, з даром віри чи без нього, обрав любити разом. Так, бо серед вас любов набула організованої форми, та любов, чия співчутливість, побачивши брата на морі, — це як перше збудження, як глибокий заклик наважитися зробити те, про що ти ніколи не міг уявити. Вітаю мігрантів, які тут присутні: вони самі не лише отримували допомогу, а й неодноразово проявляли солідарність на своєму шляху, як бідні, які допомагають ще біднішим. Дякую вам, брати й сестри, бо в тому, щоб стати сусідами, немає нічого очевидного, нічого автоматичного. (...) Завдяки своєму географічному розташуванню та інституційній формі Європа має можливість комплексно протистояти кризі в цій сфері: включивши першу допомогу до довгострокового стратегічного плану, здатного приймати, захищати, просувати та інтегрувати мігрантів, одночасно працюючи над розвитком, щоб ніхто не був змушений емігрувати.

Візит на Лампедузу, 4 липня 2026 року.

Як вага хреста може бути «легкою» і «солодкою»? Лише з однієї причини: тому що Господь несе його першим і разом з усіма нами, ніколи не залишаючи нас наодинці в тому, що нас тягарить. Як справжній Учитель, Ісус бере на себе людство, поранене злом, щоб піклуватися про них. Мудрість, яку Він дає нам, є посланням спасіння, і Його ярмо піднімає нас з кожного падіння. Коли ми наслідуємо Христа, наш шлях — це не мучительний аскетизм: це школа свободи, яка серйозно ставиться до драми історії і завжди освітлює її сенс (...). Справді, лише на хресті Ісуса викупляється зло; лише в Його Страстях наша смертна втома знаходить втіху і звільнення.

У полоні Христос — це визволення. Під лихом війни Христос — це надія. У годину гріха Христос — це прощення.

Angelus, 5 липня 2026 року.

Щоб побудувати цивілізацію любові, ми повинні практикувати діалог. Це головний інструмент співіснування між людьми та народами, а також альтернатива відкритому конфлікту. Пій XII вже згадував це на порозі Другої світової війни, коли казав, що мир нічого не втрачає, тоді як війна може втратити все, і що люди повинні знову почати спілкуватися, бо щирий і наполегливий обмін думками завжди відкриває можливість знайти почесне рішення. Діалог — це звичайний вимір людського життя і стосується не лише відносин між державами. Це питання здобуття ставлення, здатного будувати братерські зв'язки, народжені слуханням, щирим поглядом і часом, що дається (...). Адже якщо ми переживаємо автентичну зустріч з іншою людиною — з іншою, іноземцем, мігрантом — тоді навіть уявити війну стає набагато складніше.

Енцикліка *Magnifica humanitas*, No 219-220.

СВІДЧЕННЯ

«Підпис» Святого Шарбеля

Святий Шарбель [його день пам'ятника в п'ятницю] був для мене абсолютно невідомим, доки, дивним чином, не увійшов у життя нашої родини.

Напередодні Неділі Божого Милосердя у 2015 році ми з дружиною були на ретриті з нашою громадою Неокатехуменал. Це був час духовного оновлення, коротка перепочинок від щоденного ритму життя, поки наші діти були в безпеці вдома з нянею. Під час однієї з сесій катехист вимовив слова, які незабаром набули жахливого й глибокого значення.

«Якби у тебе був дух Ісуса Христа», — казав він, — «і сталося щось важке — ти втратив роботу, тебе пограбували — ти б пішов звідси, кажучи: 'Слава Тобі, Господи Ісусе.' Я дякую Тобі за це, бо Ти робиш для мене щось нове.»

Ці слова здалися мені потужним, хоч і складним, ідеалом. Ми зробили коротку перерву, і я все ще обмірковував їх, коли задзвонив телефон. Це була наша донька, Анна. Її голос був панічним, зламаним потоком слів. Я ледве розумів її, але помітив найважливіші: наш син Пол не дихав.

Ми стрибнули в машину, серце калатало в грудях. Під час метушливої поїздки додому жахлива історія склалася на частини. Пол грав у великій купі піску за нашим будинком,

улюбленим місцем, де він любив копати тунелі. Коли Аня покликала молодших дітей на вечерю, всі побігли, крім Пола.

Він впав назад у один зі своїх тунелів. Миттєво важкий, вологий пісок обвалився, повністю поховавши його. Все, що залишалося видно — це його дві маленькі ніжки, що стирчали з горби.

Анія, стривожена його відсутністю, обшукала всюди — задній сад, сусідів, будинок його бабусі. Вона кілька разів проходила повз купу піску, ніколи не уявляючи жаху, що ховався під поверхнею. Після того, що здавалося вічністю, але, ймовірно, тривало кілька довгих хвилин, вона нарешті помітила його ноги.

Її крик про допомогу прорізав вечірнє повітря. Сусід, який зазвичай керував гучною технікою, випадково був на перерві. Він почув її плач і побіг. Разом вони шалено копали, витягуючи Пола з передчасної могили. До того часу, як його викопали, минуло приблизно 17 хвилин. Сусідка одразу почала робити серцево-легеневу дихання, але Пол залишався безжиттєвим.

Коли приїхала швидка, медики швидко почали інтубувати його. Для транспортування його до спеціалізованої лікарні викликали гелікоптер. Я ніколи не забуду вираз обличчя лікаря польоту, коли він повернувся до нас перед зльотом. Він лагідно запропонував попрощатися з нашим сином.

У лікарні новини були похмурими. Стан Пола був критичним. Лікарі, добрі, але прямі, не дали нам надії на його одужання. Відсутність кисню протягом такого тривалого часу, ймовірно, спричинила незворотне ушкодження мозку.

Поки Пол лежав у дитячій реанімації, ми з дружиною потрапили до власної духовної реанімації. Ми зупинилися у чудово гостинної пари з місцевої громади Неокатехуменал — Метта та Мардж. Вони відкрили нам свій дім і серця, але їхня духовна підтримка була не тією ніжною, втішною, як я очікував.

У той перший жахливий день Марк наполягав, щоб ми пішли на месу. Я не хотіла йти. Я був злий, зламаний і наляканий.

«Мій син помирає», — сказав я йому, голос був густим від горя.

«Чого ти хвилюєшся?» — відповів він майже з різкою впевненістю. "Христос воскрес!"

Його слова звучали як ляпас. Це мене неймовірно дратувало. Ось я, стикаюся з найбільшою трагедією свого життя, а він вдаряє мене теологією! Але в моєму гніві відкрилася болюча правда: моя власна глибока відсутність віри. Я знав слова Символу віри, але перед обличчям справжніх страждань, чи справді я вірив у Воскресіння?

У наступні дні зібралася мережа людей, які молилися за Павла. Його школа, наша громада і громади по всьому світу почали молитися. Я це відчував. Я прокидався вранці, розбитий тягарем відчаю, і відчував дивну легкість, ніби молитви сотень людей фізично піднімали мене. Я почав розуміти, що таке віра.

Наш священник, отець Лука, запропонував обрати конкретного святого для заступництва за Павла. Ми разом обрали святого Шарбея, великого ліванського відлюдника та чудотворця.

Ми проводили дні біля ліжка Павла, молячись, розмовляючи з ним, читаючи, робили вигляд, що він чує кожне слово. Але щовечора нам доводилося йти о 20:00, повертаючись до тиші та боротьби.

Одного дня після обіду у мене була жахлива конфронтація з консультантом. Вона сказала мені, з клінічною остаточністю, що якщо Пол взагалі виживе, він буде «як маленька рослина». Ця фраза розбила залишки мого самовладання.

Приголомшений, я повернувся до будинку Марка і Мардж і розповів історію, очікуючи співчуття. Натомість Марк відвів мене вбік. Його слова були як сталь.

«Слухай, Піте», — твердо сказав він. "Якщо вона скаже, що він помре, то, мабуть, так і буде. Твоє завдання зараз — показати родині, що ти віриш, що це благо від Бога. Ти маєш взяти себе в руки.»

Тієї ночі була моя Гефсиманія. Я боровся з Богом, відчуючи себе Авраамом на горі Морія, якому наказали принести в жертву свого єдиного улюбленого сина. Я лютував, плакав, торгувався. Як це може бути «добрим»? Як Бог міг вимагати цього від мене? Слова катехита з ретриту переслідували мене: «Слава Тобі, Господи Ісусе. Дякую Тобі за це..." Можна так сказати? Чи можу я це мати на увазі?

Десь у темні години перед світанком глибокий спокій опустив мою душу. Боротьба припинилася. У акті чистої, болісної волі я здався. Я повернув Павла Богові. Якби Він справді хотів забрати його, я б це прийняла. Я почав думати про похорон, планувати читання. Я зробив свою жертву.

Зазвичай години відвідувань починалися о 13:00. Але наступного ранку, близько 9-ї, з лікарні зателефонували з проханням негайно прийти. Ось воно, подумав я. Це кінець.

Коли ми поспішали до лікарні, отець Люк прибув з нашого рідного міста. Він приніс із собою реліквію та святую олію святого Шарбеля. Ми одразу пішли до кімнати Павла, і отець Лука помазав голову мого сина олією, молячись про заступництво святого.

Через годину Пол відкрив очі.

Він був прокинувся. Він був пильним. Він оглянув кімнату, а потім вказав на місце на стіні. «Тату», — повторював він, голос слабкий, але чіткий. "Тату, він тут!"

Він побачив святого Шарбеля.

Лікарі були приголомшені. Медичні огляди, сканування та аналізи дали однаковий неможливий висновок: Пол був абсолютно здоровий. Ушкоджень мозку не було. Жодних залишкових наслідків. Нічого. Він був абсолютно нормальним.

Хвала Господу, який через могутнє заступництво святого повернув нам нашого сина.

Сьогодні, коли я пишу це свідчення, Пол — щасливий, здоровий 11-річний хлопчик. Єдиний фізичний слід його страждань — загадковий, слабкий слід на потилиці, майже як шрам після операції, яка так і не відбулася. Іноді я думаю про це як про підпис святого Шарбеля, маленьке нагадування про день, коли небо торкнулося землі для нашої родини.

Я часто згадую слова катехиста під час того ретриту. Тепер я розумію їх не як побожну банальність, а як найглибшу істину нашої віри. У самому серці нашого найбільшого страждання Бог справді робив щось нове. Він навчав батька вірити.

Пім

Як виникла ідея хрестових походів?

Релігійний мотив — тобто любов до Святої Землі як земної батьківщини Христа і шанування до Його гробу, першого свідка

Воскресіння — лежав у найглибших основах покликання хрестових походів і їхньої тривалої популярності протягом століть.

Еміль Сіньоль, святий Бернар, проповідує Другий хрестовий похід у Везеле, 31 березня 1146 року.

Святий Бернар Клервоський — Вчитель Церкви і великий ініціатор Другого хрестового походу в першій половині XII століття — писав: «Вітаюся, святе місто, яке Всевишній освятив як Своє житло, через яке і в якому це покоління буде врятоване. Слава, місто великого короля, в якому ніколи не бракувало нових і радісних чудес... Градуй, земля обіцяна, яка, наповнена молоком і медом, дає їжу і ліки — колись для твоїх мешканців, сьогодні для всього світу. Найпрекрасніша земля, що отримала небесне насіння з зерносковища серця Отця, дала плоди в достатку мучеників, а потім послала по всій землі врожай вірних з усіх народів.»

Любов до Єрусалима і Святої Землі, зрозуміла таким чином, стала причиною відродження у X і XI століттях паломницького руху із Заходу до земної батьківщини Христа. Особливе посилення припало на 1000–1033 роки — тисячоліття народження Христа та тисячоліття Його Страждань і Воскресіння. Паломники часто, вже на території Святої Землі, піддавалися нападам мусульман, і, більше того, вони могли на власні очі побачити, що означає мусульманське правління над Святими Місцями на практиці.

На початку XI століття за наказом халіфа аль-Хакіма базиліка Гробу Господнього в Єрусалимі була зруйнована. Ці руйнування бачили паломники з латинського Заходу, які прибували до Святої Землі у дедалі більшій кількості. Наприклад, у 1065 році понад десять тисяч паломників прибули туди в одному паломництві під керівництвом єпископа Гюнтера з Бамберга.

Відродження паломницького руху із Заходу до Святої Землі співпало з розвитком у латинському християнстві двох важливих процесів, без яких не могла виникнути ідея хрестових походів: руху за реформу Церкви та виникнення етики християнського

лицарства.

Кожен хрестовий похід проголошував папа. За словами наступних єпископів Риму, лицарі з усього Заходу — від Шотландії до Сицилії, від Португалії до Норвегії та Польщі — «взяли хрест». Однак це не можна було уявити в ситуації, коли єпископи Риму були позбавлені влади через наступників князя апостолів.

IX і X століття були «темними століттями» Заходу, позначеними не лише поступовим занепадом каролінзької монархії, а й радикальним пониженням авторитету єпископа Риму, який на той час став об'єктом гри впливових римських родин. Крім того, серед духовенства поширювалися серйозні вади та гріхи: симонія, кумівство і в багатьох випадках розпуста. Тому Церкві потрібна була реформа *in capita et in membra* — у голові та членах. Оновлення відбувалося через святість і повернення до традицій.

У 911 році було засновано абатство Ключі, яке в наступні десятиліття стало головним центром оновлення не лише для всієї конгрегації бенедиктинських монастирів, а й для всього латинського християнства.

Абати Ключі у X і XI століттях — святий Одо, святий Оділо, святий Майол і Петро Преподобний — були не лише символами оновлення творчості святого Бенедикта, а й оновлення всієї церкви в пам'рі. Не без значення для людей нашого часу реформатори Ключі також вважали відновлення краси та пишності літургії незамінним елементом оновлення всієї Церкви.

Не менш характерним і варто пам'ятати той факт, що саме в ключійському середовищі в першій половині XI століття вперше з'являється ідея надання збройної допомоги християнам, які борються з ісламською агресією. У цьому контексті письменники, пов'язані з Ключі, звертали увагу на долю іспанських королівств, які виконували справу Реконкісти. Кульмінацією руху оновлення стало відродження Церкви *in capita*.

Починаючи з середини одинадцятого століття, послідовні понтифікати призвели до оновленого зміцнення авторитету Апостольської Кафедри як беззаперечної влади для всіх вірних Римської церкви.

Прорив настав із правління блаженного Лева IX (1046–1054), пов'язаного з так званим лотарингським колом оновлення церкви, та святого Григорія VII (1073–1085), пов'язаного з Ключі. З цього центру також походив блаженний Урбан II — продовження реформаторської справи своїх попередників і творець Першого хрестового походу.

Наступні папи взялися за систематичне очищення Церкви від чум, спричинених моральним приниженням, яке спостерігалось серед деяких духовенства; Деградація, що має корені не лише в гріху, такому як симонія, а й у надмірно тісних зв'язках із світською владою, тобто з імперією.

Звільнення Церкви від останніх було одним із головних досягнень реформаторських пап. Вирішальним кроком у цьому напрямку стало рішення Папи Миколая II у 1059 році — яке й досі залишається обов'язковим — яке покладало обрання єпископа Риму виключно і виключно колегії кардиналів, зібраних на конклав.

Святий Григорій VII залишався непохитним у захисті Церкви від претензій світської влади. За свою стійкість він заплатив вигнанням з Риму, куди більше не повернувся, померши в Салерно; Проте ця наполегливість перед обличчям опозиції принесла остаточну перемогу.

На момент оголошення Першого хрестового походу папський Рим проявив себе як безкомпромісний противник морального зла, що вражало деяких людей Церкви, і не

менш безкомпромісний захисник незалежності Церкви. Отже, голос єпископа Риму був почутий, бо це був не просто голос посади, а й достовірний голос.

На межі X і XI століть у латинському християнстві сформувався новий дух лицарства, який розумівся як «лицарство Христа». Тоді термін *miles Christi* вже не означав — як раніше — монах, який веде духовну боротьбу. Це дедалі більше означало, що лицар, який витягує меч на захист Церкви або християн, яких загрожує ісламська агресія.

Варто підкреслити велику важливість роботи Церкви у формуванні етики християнського лицарства. З кінця X століття єпископи, головним чином у Франції, започаткували «Перемир'я Боже» (*treuga Dei*), які фактично обмежували місцеві війни між феодалами, що виникали через слабкість королівської влади. *Treuga Dei* укладалися для періоду великих церковних свят і систематично розширювалися, наприклад, щоб охопити весь Великий піст.

З цієї нагоди з церковних кафедр поширювалося нове тлумачення поняття «лицаря Христа»: той, хто був не лише сміливим, а й слухняним покликам пастирів Церкви.

Їхні заклики — їх слід знову згадати тут — не знайшли б належної відповіді, якби Церква не довела, через власний процес самоочищення, що може висувати вимоги не лише до інших. Знову ми бачимо переплетення цих двох процесів: григоріанських реформ, зростання християнського лицарського етосу та хрестових походів.

Проповідь Урбана II, виголошена в Клермоні в 1095 році, записана Фульшером Шартрським, у якій папа закликав лицарство Заходу взяти участь у хрестовому поході, є певною мірою резюме бачення християнського лицарства, яке Церква навчала протягом кількох десятиліть: «Нехай ті, хто колись був розбійниками, тепер стануть лицарями Христа; нехай ті, хто колись воював проти братів і родичів, тепер справедливо борються проти варварів; нехай ті, хто колись був найманцями за кілька монет, тепер отримують вічну нагороду; нехай ті, хто колись прагнув ризикувати життям і душею, тепер ведуть бій за подвійну честь.»

Слід також зазначити, що вплив східного християнства мав неабиякий вплив на появу цього лицарського етосу в латинському християнстві. Саме на межі X і XI століть на Заході спостерігається справжнє відродження культу святих-воїнів, переважна більшість яких пов'язана з традицією східного християнства.

Достатньо згадати таких постатей, як святий Георгій, святий Маврикій, святий Феодор і святий Прокопій. Можна сказати, що значною мірою саме від східних християн «латини» дізналися, ким мають бути *miles Christi* на практиці.

На мою думку

Прихована епідемія: духовна хвороба у зв'язаному світі

Самотність — це нещастя, яке в XXI столітті досягло епідемічних масштабів. Тисячі людей живуть із гнітючим відчуттям, що вони ні для кого не важливі, що нікому байдуже до їхньої долі.

Ми живемо у світі постійного спілкування, з більшою кількістю способів для спілкування, ніж будь-коли раніше. Проте для багатьох глибоке відчуття ізоляції стало частиною повсякденного життя. Ось у чому великий парадокс нашого часу: ми оточені людьми, але ніколи не відчували себе такими самотніми.

Це не просто самотність людини, яка живе сама. Це тихий біль, який відчуває дружина в

безлюбівному шлюбі або дитина, яка більше нагадує себе тягарем, ніж благословенням для батьків. Це самотність серця.

Цю зростаючу проблему визнав святий Іван Павло II, який попереджав, що за поверхнею матеріального комфорту багато дітей ростуть у сумній самотності. Він зазначив:

"... без нікого, хто б з любов'ю показав їм правильний шлях і забезпечив належне моральне виховання. Залишені наодинці, вони зазвичай знаходять свою головну точку відліку на телебаченні, яке часто просуває нереальні або деморалізовані життєві моделі..."

Цей глибокий, внутрішній біль може стати настільки нестерпним, що люди готові порушити Божі закони, щоб втекти від нього. Людина може подумати: «Мені потрібен хтось близький», навіть якщо це означає зруйнувати шлюб іншої родини.

Ця епідемія самотності є ключовим рушієм багатьох найпомітніших суспільних труднощів. Це не просто моральні провали; Це часто відчайдушні й хибні спроби заповнити порожнечу всередині.

- Розпусність: Шалений пошук близькості, навіть якщо це триває лише мить.
- Наркотична залежність: втеча у фантастичний світ, де відчуття самотності тимчасово зникає.
- Насильство і банди: спроба бути важливим для когось і втекти від невидимості, навіть якщо це через страх і залякування.

Як ми стали настільки вразливими до цієї духовної хвороби? Відповідь проста: прокляття самотності виростає з усього, що руйнує справжнє кохання.

Сучасне суспільство пропагує багато добрих цінностей, таких як гарні манери, толерантність і повага до прав людини. Але ці чесноти стають загрозою, коли ми віримо, що вони замінять справжню любов.

- Толерантність, яка заважає нам піклуватися про духовне благополуччя іншої людини — навіть власної дитини — не є чеснотою. Це байдужість.
- Гарні манери, які просто вчать нас бути ввічливими, залишаючись холодними і відстороненими, — це лише маска.
- Права людини стають спотвореними, коли цей термін використовується для захисту дії, що шкодить іншій людині.

Коли справжня любов — те, що Церква називає милосердям — зникає, світ стає холоднішим, більш нелюдським. Ми повинні не лише критикувати світ, а й дивитися на власну роль у ньому. Коли ми консультуємо молодь щодо їхньої кар'єри, як часто ми пропонуємо, що служіння іншим має бути головною метою? Проклята самотність — це не просто нести власний тягар наодинці; Це лише про те, щоб нести власний тягар.

Протягом століть наша культура намагалася побудувати світ чесноти та щастя без Бога.

Польський поет XIX століття Адам Міцкевич дав попередження, яке залишається актуальним і досі:

*Ви кажете: «Нехай люди забудуть свого Бога,
якщо вони прославляють чесноту і свою землю.»*

*Дурень кричить: «Нехай горне джерело висохне,
Поки місто дає мені спрагу.»*

Сучасна чума самотності виникає через нашу спробу жити так, ніби Бога не існує. Але ми

створені за образом Божим, і ми не можемо змінити цю фундаментальну істину. Не дивно, що ми страждаємо, коли намагаємося жити так, що суперечить нашій природі.

Через цей біль ми можемо заново відкрити основну істину про себе. Як писав майбутній Папа Бенедикт XVI, кардинал Йозеф Ратцінгер, усе існування людини — це крик про стосунки з іншим. Ми не створені жити лише для себе.

Самотня людина справедливо шукає зв'язок з іншою людиною. Але навіть найкращі людські стосунки вказують на щось більше. Подружжя в довгому і люблячому шлюбі часто помічають, що їхня глибока єдність досі здається загадково неповною. Вони розуміють, що навіть найпрекрасніша земна любов не може бути кінцевою метою життя. Цей досвід відлунює відомі слова святого Августина:

"Ти створив нас для Себе, о Господи, і наше серце неспокійне, поки не спочиває в Тобі."

Це вказує на останню, важливу відмінність. Болісна самотність світу — це не те саме, що обрана самотність когось, посвяченого Богові. Священик або релігійна сестра, яка вірно виконує своє покликання, не є самотньою людиною. Їхня самотність наповнена молитвами та служінням іншим. Таким чином навіть тихе життя відлюдника стає глибоким даром для світу.

Зрештою, біль самотності — це духовний сигнал орієнтації. Це біль душі, створеної для Бога, яка намагається жити без Нього. Рішення — не нова соціальна програма, а повернення до джерела всієї любові, яке лише може задовольнити найглибші прагнення людського серця.

Молитва

Будь ласка, пам'ятайте молитися за тих, хто хворіє, потребує допомоги або просить наших молитов: Річард Фокс, Сесіл Фінн, Ендрю Маклафлін, Клер Віггінс, Рассел Керролл, Люсі Каннінгем, Томмі МакГрорі-старший, Ліліан Кокс, Сара Кармайл і Долін Дурнін.
Будь ласка, молитесь у своїх молитвах Джона Гіффена (2017) **та всіх, чия річниця припадає на цей час.**

Новини та події

Приєднуйтеся до нас на чай і каву в залі після недільної меси. Ми щиро вітаємо гостей і будемо раді поділитися з вами нашою гостинністю. Сподіваємося побачити вас там!

КАВОВИЙ РАНОК: планується на СУБОТУ, 15 СЕРПНЯ. Якщо хтось може допомогти, звертайтеся до Кеті, Фіони Фокс або отця Тоні.

campbeltown@rcdai.org.uk

www.stkieranscampbeltown.org

<https://www.facebook.com/campbeltownrcchurch/>

парафія Королівської дієцезії Аргайл і Островів; Charitable Trust, зареєстрована шотландська благодійна організація, SC002876
Парафіяльний настоятель: отець А. Вуд, Святий Кіран, Кемпбелтаун; Тел. 01586 552160